

Redevoering van Walter Hallstein bij gelegenheid van de eerste zitting van de Raden EEG en EGA (25 januari 1958)

Caption: Redevoering van Walter Hallstein, voorzitter van de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap (EEG), bij gelegenheid van de eerste zitting van de Raden van de EEG en van de EGA op 25 januari te Brussel.

Source: Archives centrales du Conseil de l'Union européenne, B-1048 Bruxelles/Brussel, rue de la Loi/Wetstraat, 175. Notulen van de eerste zitting van de Raden der Europese Economische Gemeenschap en der Europese Gemeenschap voor Atoomenergie gehouden te Brussel op 25 januari 1958, CEE EUR/CM/207/58 mts. Brussel: Raden van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, 25.01.1958. 28 p.

Copyright: All rights of reproduction, public communication, adaptation, distribution or dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

The documents available on this Web site are the exclusive property of their authors or right holders.

Requests for authorisation are to be addressed to the authors or right holders concerned.

Further information may be obtained by referring to the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/redevoering_van_walter_hallstein_bij_gelegenheid_van_de_eerste_zitting_van_de_raden_eeg_en_ega_25_januari_1958-nl-23fdb3ca-36f5-45e5-9c1e-f663f11101c3.html

Publication date: 04/09/2012

Redevoering van de Heer W. Hallstein, Voorzitter van de Europese Economische Gemeenschap (Eerste zitting – 25 januari 1958)

Mijnheer de Voorzitter,
Heren Ministers,
Mevrouwen, Mijne Heren,

Ter gelegenheid van de oprichting van de Raad van Ministers van deze Gemeenschap, breng ik U de beste wensen van de Commissie der Europese Economische Gemeenschap.

Mijnheer de Voorzitter, ik wens U geluk met de woorden die U gevonden heeft om de ultieme gedachte en de grote doelstellingen, van de Europese Gemeenschap te karakteriseren. Deze Gemeenschap en de diverse vormen die zijn aanneemt - Kolen- en Staal - gemeenschap, Economische Gemeenschap en Euratom - is namelijk niet alleen ontstaan wegens haar economisch of technisch nut. Dat nut is ook van belang. Wij kennen allen de moeilijkheid van ons werk. Deze moeilijkheid blijkt reeds uit het feit dat hier op het enge gebied van de technische behoeften, nieuwe ingewikkelde problemen rijzen, waarmede grote belangen gemoeid zijn. De Europese Economische Gemeenschap legt ons de verplichting op, door de oprichting van een gemeenschappelijke markt en door de geleidelijke coördinatie van het economisch beleid van de Lid-Staten een harmonische ontwikkeling van het economische leven in de Gemeenschap, een constante en evenwichtige economische uitbreiding, een grotere stabiliteit, een snelle verhoging van de levensstandaard en nauwere contacten tussen de Lid-Staten te bevorderen en tevens de door U, Heer Voorzitter, onderlijnde taken op sociaal-economisch gebied, te vervullen.

De essentiële betekenis van ons werk en de zekerste legitimatie ervan blijken uit het feit dat al onze organisaties geen doel op zichzelf zijn. Zij zijn veeleer elementen van een ontwikkelingsgang, etappen op een langere weg, aan het einde waarvan een politiek verenigd Europa rijst. Dit verenigd Europa, een georganiseerde gemeenschap van Europese mensen en staten, zal bij machte zijn, door samenvoegde plannen en acties, voor de volkeren van de wereld te verschijnen en daardoor aan Europa de rang en de rol te verzekeren of terug te geven, die het verdient op grond van zijn historisch verleden, op grond van zijn bijzondere mogelijkheden en capaciteiten en wegens de verheven morele beginselen die Europa incarneert.

Wij weten eveneens dat - en dit besef moedigt ons het meest aan om onze inspanningen voort te zetten - door de unie en de politieke eenheid van Europa na te streven, wij niet ten doel hebben iets helemaal nieuws in een zogenaamde lege ruimte tot stand te brengen. Neen, wij willen en een bestaande, ofschoon door de politieke ontwikkeling der recente jaren niet duidelijke zichtbare Europese eenheid, - een gepaste vorm geven - d.w.z. een vorm die rekening houdt met de huidige mogelijkheden en noodwendigheden van het gemeenschappelijk leven van mensen en volkeren en, inzonderheid, met het feit dat de oppervlakte van deze aarde in een tot nog toe ongekende mate gekrompen is. Maar deze reeds bestaande Europese eenheid is - U heeft het Heer Voorzitter terecht gezegd - een organische synthese: de synthese van de Europese cultuur, van haar morele beginselen, de unanieme overtuiging van de onschendbare waarde en vrijheid van de mens, inzonderheid de meningsvrijheid en de godsdienstigheid.

Daarom is het eveneens waar dat de psychologische gevolgen van de Gemeenschap, de morele integratie, hun aantrekkingskracht ook zullen uitoefenen buiten de grenzen die door een militaire bezetting willekeurig afgebakend werden en dat zij aan gene zijde van die grenzen moed, vertrouwen en hoop op een vreedzame evolutie naar de vrijheid zullen wekken.

De diepere eenheid van Europa nooit uit het oog verliezen, moet het doel zijn van allen die binnen onze Gemeenschappen een bijzondere verantwoordelijkheid te dragen hebben. Zij is de vuurtoren die ons de juiste richting moet tonen wanneer wij de overvaart wagen die ons klippen en ondiepten, duisternis en zware stormen zal brengen. Ik spreek hier van een overvaart omdat het Verdrag waarbij onze Gemeenschap opgericht werd, geen statisch Verdrag is en omdat degenen die het ten uitvoer helpen brengen er zicht niet mogen mede vergenoegen artikelen en paragrafen routinewijz uit te voeren en toe te passen. Het Verdrag is verleeren dat is een van zijn grootste hoedanigheden – dynamisch. Het voorziet een

ontwikkeling, een bestendige vooruitgang, ja, het opent zelf reeds – onder tal van oogpunten – perspectieven van een uitbreiding onzer gemeenschappelijke actie die veel verder dan de doeleinden van het Verdrag reiken. Daarom moeten wij tot het inzicht komen van onze uiteindelijke oogmerken

Wij moeten daar eveneens toe komen om de juiste verhouding – een goede verhouding – tot de ons omringende wereld tot stand te brengen. Onze Gemeenschap staat open voor alle Europese Staten, voor elke volledige of gedeeltelijke toetreding, t.t.z. associatie. Zij wil echter ook buiten Europa, door alle naties ter wereld als een welkom en hooggeacht lid erkend worden.

In deze taak heeft de Raad van Ministers een belangrijk en beslissend aandeel. Door zijn tussenkomst immers werken de aangesloten Staten samen de beslissingen van de Gemeenschap uit, en onder dat oogpunt kan men de Raad het federatief lichaam van de Gemeenschap noemen. Een merkwaardige eigenschap van de Raad is dat zijn verantwoordelijkheid een dubbel aspect heeft.

Het ene is op de Staten afgestemd. De nationale bevoegdheden op het gebied van het economisch beleid worden immers geenszins uitgeschakeld. Enkel een deel van die bevoegdheden is samengesmolten geworden en aan de Europese Economische Gemeenschap overgedragen. Hierin komt een feit van meer algemeen belang tot uiting. Waar wij het hebben over Europese eenmaking, bedoelen wij daarmee niet een soort Europees centralisme of een voortbrengsel dat met een eenheidsstaat kan vergeleken worden. De Europese Gemeenschappen hebben niet enkel te doen met Europese burgers, tot wie zij haar maatregelen en beslissingen richten, maar eveneens met Staten en met de Regeringen van deze laatste. Zelfs de vurigste aanhangers van de Europese idee hebben zich niet kunnen indenken dat een Europese politieke organisatie ooit zou kunnen uitgroeien tot een organisatie die bijvoorbeeld het verdwijnen van een Staat ten gevolge zou hebben. Met andere woorden: het meest vooruitstrevend model is dat van een Bondstaat. Of, om het in meer algemene termen uit te drukken: het Europa waar wij naar streven is geen gestandaardiseerd, geen gestroomlijnd Europa. Integendeel: "l'Europe c'est la diversité" - Europa is de veel -, de menigvuldigheid. Wij zouden een der belangrijkste waarden van de Europese realiteit prijsgeven en terzelfdertijd een van de krachtigste bronnen van de Europese markt droogleggen, indien wij ons zouden ontdoen van de rijkdom die in de merkwaardige verscheidenheid van onze Europese talenten besloten ligt. Deze verscheidenheid geeft aanleiding tot een voortdurende, zeer vruchtbare confrontatie tussen de Europese volken. Zij scheidt een geest van concurrentie die steeds opnieuw tot hogere Europese realisaties aanspoort.

Laten wij ook niet vergeten, denken wij er op dit ogenblik met dankbaarheid aan, dat ons eigen bestaan, het bestaan van de Europese Gemeenschappen en hun instellingen een schepping is van de staatsmanskunst van de zes naties die van deze gemeenschap deel uitmaken - ik noem hier slechts één naam uit de laatste fase der integratie, die van Paul-Henri Spaak, en deze ervaring vormt reeds op zichzelf een gegronde reden om vertrouwen te stellen in het gemeenschappelijk werk van de zes Staten en hun Regeringen. Daar waar het dynamisch aspect van het Verdrag klaar aan het licht treedt, waar het Verdrag aanzet tot verdere ontwikkeling, wordt de eerste functie van de Raad van Ministers, waarvan ik spreek, te weten, het mogelijk maken dat de Staten aandeel hebben aan onze ontwikkeling, zeer duidelijk. Ik moge hier als treffend voorbeeld inzonderheid artikel 145 aanhalen: "Ter bereiking van doelstellingen van dit Verdrag en overeenkomstig de bepalingen daarvan, draagt de Raad zorg voor de coördinatie van het algemeen economisch beleid van de Lid-Staten. Bij de vervulling van deze taak welke ten doel heeft overeenstemming te bereiken inzake economisch beleid, zal elk lid van de Raad eerst uitgaan van de rechtmatige belangen van zijn Staat, welke hij vervolgens zal plaatsen in het kader van het gemeenschappelijk belang.

Het andere aspect van de verantwoordelijkheid van de Raad komt duidelijk tot uiting daar waar hij zijn functies vervult als gemeenschappelijk orgaan, d.w.z. als orgaan van deze supranationale constructie dat, voorzien van eigen soevereiniteitsrechten, van nu af een onafhankelijk bestaan heeft aan de zijde van de Staten. Als orgaan van de Gemeenschap, neemt de Raad deel aan de inrichting en het bestuur van de soevereiniteitsrechten welke de Lid-Staten van hun rechtsgebied hebben afgezonderd en aan de Gemeenschap hebben overgedragen. Het hoeft niet gezegd, dat deze zijde van haar wezen voor ons, voor de Commissie, bijzonder belangrijk is.

Indien wij de beide functies waarvoor de Raad van Ministers verantwoordelijk is tegelijk beschouwen, stellen wij vast, dat de Raad zich op het snijpunt van twee soevereiniteiten bevindt: een supranationale

souvereiniteit en een nationale souvereiniteit.

Hij dient zowel de belangen van de Gemeenschap als van de verschillende Staten tot hun recht te laten komen en moet zo derwijze in evenwicht houden dat zij beiden krijgen wat hun toekomt. Het ligt in de aard zelf van het integratiewerk, als dynamisch verschijnsel beschouwd, dat de Raad vooral zal rekening houden met de Gemeenschap.

De door het Verdrag uitgewerkte oplossing waarbij gestreefd wordt naar een organisch evenwicht tussen de instellingen van de Gemeenschap, wijst de Commissie een plaats aan in de onmiddellijke nabijheid van de Raad van Ministers. De Commissie is een zuiver supranationaal orgaan. Het Verdrag bepaalt dat de leden van de Commissie hun ambt volkomen onafhankelijk uitoefenen in het algemeen belang van de Gemeenschap, en dat ieder Lidstaat zich verbindt dit karakter te eerbiedigen en niet te trachten de leden van de Commissie te beïnvloeden bij de uitvoering van hun taak. Teneinde de behoorlijke werking en de ontwikkeling van de gemeenschappelijke markt te verzekeren, ziet de Commissie toe op de toepassing van de bepalingen van het Verdrag, doet aanbevelingen of brengt adviezen uit en neemt bepaalde beslissingen.

Bijzondere nadruk verdient op dit ogenblik vooral het feit dat de Raad en de Commissie door het Verdrag tot zeer nauwe samenwerking met elkaar gehouden zijn. Artikel 162 bepaalt dat "de Raad en de Commissie elkaar raadplegen en in onderlinge overeenstemming de wijze regelen waarop zij samenwerken". Ik maak mij tot de tolk van alle leden van de Commissie, indien ik U zeg, Heer Voorzitter, dat wij de overtuiging en do wens delen die U in de volgende woorden heeft uitgedrukt: "Niets zal de drie Gemeenschappen kostbaarder zijn dan dat zich tussen hun machthebbers de banden ontwikkelen van een rechtstreekse, vastberaden en soepele samenwerking". Wees ervan overtuigd, dat wij zonder voorbehoud bereid zijn nauw en eerlijk met U samen te werken, in het bewustzijn dat wij dusdoende zowel gehoorzamen aan de wil van de Europese volken als aan een historische noodzakelijkheid, op het ogenblik dat onze Gemeenschap het theoretisch gebied van het Verdrag verlaat om een levende werkelijkheid te worden.